

ԱՇՆԱՆ ԼԱՅՈՒՆ

ՎԱՀԱՆ ԹԱԻԱՐԲԵԳԵԱՆԻ

Մռայլ, սև՝ ամպեր, ամպեր թախծալից
Եկե՛կ, խմբւել են աշնան գորշ շէմքին.
Ցողում են հանդարտ արտասուք անբիծ,
Լալիս են լռիկ, լալիս վշտազին:

Տերե ու շալար թռչնում են, թափւում,
Ու կանանչ կեանքին հրաժեշտ տալիս.
Ա՛, վերջն ամեն բան միշտ մահն է խլում,
Ահա ինչու է աշունը լալիս: